వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

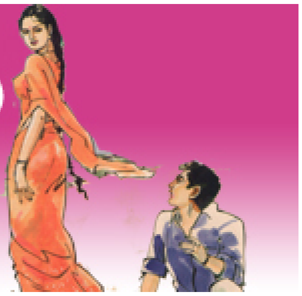

(గత సంచిక తరువాయి)

3

మద్రాసు ఫ్లయిట్ గాలిలోకి లేచింది. వాసవి లాంజ్‌వైపు చూసింది. అక్కడ అస్పష్టంగా చెయ్యిగాలిలో ఊపుతూ నిల్చుని ఉన్న తండ్రిని చూడగానే వాసవి గుండె బరువుగా మారిపోయింది. ఆమె కళ్ళల్లో ఉబుకుతోన్న నీటిని కనిపించనీయకుండా చేతి రుమాలుతో వత్తుకుంది. ఆమె తండ్రిని ఎప్పుడూ వదిలి వుండలేదు.

తన పదమూడవ యేట తల్లి శాంతిమతి చనిపోయాక ఆమెకు తల్లీ తండ్రీ జగన్నాధరావుగారే అయ్యారు.

జగన్నాధరావుగారు వ్యాపారం గొడవల్లో పడి అటూ యిటూ వెళ్ళాల్సొచ్చినా ఎక్కడి నుండయినా సరే రోజుకి కనీసం రెండుసార్లు ఫోన్‌లో కూతురితో మాట్లాడకుండా ఉండేవారు కాదు.

ఆమె హైదరాబాదుని వదిలేయటం కూడా అదే మొదటిసారి. ఆమె పుట్టిందికూడా హైదరాబాదులోనే. చదువు సంధ్యలు నేర్చింది కూడా అక్కడే ఆమె తాతగారి టైములోనే వారి మకాం హైదరాబాదుకి మార్చబడింది.

ఆయనకి విలాసాలమీద మోజని వాటి కోసమే ఆయన తన జమీవున్న రాజులపాలెం వదిలి హైదరాబాదు చేరుకున్నారని ఆయన గుర్రప్పందాలని, వేశ్యలకి, ఆస్తిని చాలావరకు తగలబెట్టేసారని అలాంటి స్థితిలో జగన్నాధరావుగారు ఎదిగివచ్చి తిరిగి ఆస్తిని నిలబెట్టారని బంధువుల్లో చెప్పుకోగా వాసవి చాలాసార్లు విన్నది.

వాసవికి తండ్రి తెలివితేటల మీద అపారమైన నమ్మకం ఉంది. డబ్బు విషయంలో ఆయనకి పిసినారి అనే పేరుంది. ఆయన తండ్రితరంలో చేసిన మితిమీరిన ఖర్చుని పూర్తిగా బంద్ చేశారనే చెప్పాలి. పనీపాటలేకపోయినా బడాయికోసం పదిమంది పనివాళ్ళని చేర్చి ఊరికే మేపడం డాబుసరికిపోయి ధానధర్మాలు చేయటం విలాసాల కోసం డబ్బుని తగలెట్టడం - ఆయనకి సుతరామూ గిట్టదు.

ఆ విషయంలో ఆయన స్నేహితులు జోక్ చేస్తున్నట్లుగానే హేళన చేసేవారు.

"నీ తాత పరువు తీస్తున్నావు కదోయ్ జగన్నాధం, రావు బహదూర్ వంశంలో పుట్టి పదివేలు డొనేషన్ యివ్వడానికి ప్రాణం పోయినట్లు ముఖం పెడ్తావ్?" అనేవారు.

ఆ మాటలకి జగన్నాధరావుగారు సీరియస్ అయ్యేవారు కాదు.

పైగా నవ్వుతూ "ఆయన ఆస్థికి వారసుణ్ణి కానప్పుడు ఆయన దానధర్మాలకి నేనెలా బాధ్యుణ్ణి అవుతాను. ఇదంతా నా స్వార్జితం. దీన్ని ఆయనలా ఎలా తగలబెట్టగలను" అనేవారు.

ఆయన జాగ్రత్త ఒక్కొక్కసారి వాసవికి కూడా చిరాకు తెప్పించేది. "నువ్వు చాలా గొప్పవాడివే డాడీ. ఒప్పుకుంటాను కానీ మరీ అంత పిసినారిగా పేరు తెచ్చుకోవడం దేనికి? ఇంత ఆస్తి ఎవరికోసం? నువ్వూ నేనేగా. కొంచెం డొనేట్ చేస్తే నీ సొమ్మేం పోతుంది?" అంటూ ముద్దుగా విసుక్కునేది.

"నీకు తెలియదు బేబీ. డబ్బు సంపాదించడం కూడా ఒక జూదంలాంటిది బిజినెస్ పైకి ఎక్కిస్తున్నట్లే ఎక్కించి మనకి తెలియకుండానే క్రింద పడేస్తుంది. ఆ రోజు ఈ రోజు నవ్విన వాళ్ళెవరూ ఒక్క పైసా సహాయం చెయ్యరు. ఇలాంటి వాళ్ళ మాటలు నమ్మే మా నాన్న ఉన్నదంతా నాశనం చేసారు. ఒక జమిందారు కొడుకుగా విలాసంగా పెరిగిన నాకు యుక్తవయసొచ్చేటప్పటికి తెలిసిన నిజం ఏమిటో తెలుసా? మా ఆస్తి మొత్తం దావాలో ఉందని మేము ఓడిపోవడం ఖాయమని. ఆ మాటవిని మా నాన్న హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చి మంచి మెక్కారు. అప్పటికే నా వివాహమయ్యింది మీ అమ్మ గర్భిణీ నువ్వింకా పుట్టలేదు. తప్పించుకు పారిపోదామన్నా వీలుకాచి ఇరకాటంలో నేను చివరకు మీ అమ్మే ధైర్యం చెప్పి తనే వంటిమీద నగలు నాకిచ్చేసి ఏదైనా బిజినెస్ చేయమంది. మీ అమ్మనగలంటే సామాన్యమైనవి కావు. వాటిని అమ్మి ఒక ముస్లింతో కలిసి బిజినెస్ చేసాను. ఇద్దరం కలిసి మలేషియా, హాంకాంగ్ మొదలైన ఐలాండ్సు చాలా తిరిగాం. పాప అతను ఒకసారి సముద్రంలోనే చనిపోయాడు. సరే ఆ సంగతి వదిలేయ్. ఇంతకూ యిదంతా ఎందుకు చెబుతున్నానంటే డబ్బుని నీళ్ళలా ఖర్చు పెట్టడం తేలిక. కానీ సంపాదించడం."

"సో డిఫ్‌కల్ట్" అంటూ అతని మాటను పూర్తిచేసి నవ్వేది వాసవి.

అలా.. అలా ఏవేవో జ్ఞాపకాలు. నిమిష నిమిషానికీ తనకీ తండ్రికీ మధ్య పెరిగిపోతున్న దూరం. ఆయన కోసం యింటి దగ్గర ఆత్రంగా ఎదురు చూసేవాళ్ళెవరింక?

అనంత్..!! అనంత్ అంటే డాడీకి చాలా యిష్టం. ఆ యిష్టం కూడా వ్యాపారంలాంటిదే. ఏది ఏమైనా అనంత్ అతన్ని కాస్త కనిపెట్టి చూస్తే ఏమో మరి? అతను తన పెళ్ళికి కూడా రాలేదు. ఎలా వస్తాడు? అతని నీడ కూడా యింటిమీద పడడానికి వీల్లేదని తను శాసించిందిగా. అందుకే తండ్రి అతన్ని పెళ్ళికి కూడా పిలవలేదు. తన పిచ్చిగాని అతను తన కళ్ళెదుట తిరుగుతుంటే తను నిలవరించుకోగలదా? అతనంటే తనకున్న ప్రేమ అంత త్వరగా తుడిచిపెట్టుకుపోయేదేనా?

వాసవి తల విదిలించుకుంది. అనంత్ ఎందుకిలా తన ఆలోచనల్లో చొరబడటం. ఆమెకు అయిష్టంగానే ఉంది. తన జీవితం మరో మలుపు తిరిగిపోయింది. అతని ప్రస్తక్తి ఇక అనవసరం.

"ఏం దిగులుగా ఉందా?"

వాసవి తల తిప్పి భర్తవేపు చూసింది. అతని కళ్ళు నవ్వుతున్నాయి. పెళ్ళయ్యాక భర్తనంత పరిశీలనగా చూడటం వాసవికి అదే మొదటిసారి. చూడగానే తెల్లగా బాగుంటాడనిపించినా ఆ అందంలో ఏదో తెలీని వెలితి. ఆ కళ్ళు ఆలిచిప్పల్లా ఆ చూపుల్లో ఆకర్షణకన్నా తనకు కావాల్సిన దానికోసం వెదుకులాటే ఎక్కువ. తనకు కావాల్సిన దాన్ని నిర్భయంగా చూడటం అలవాటులేని వాటిల్లా పక్కచూపులు.

మనిషి కదలకుండా తలతిప్పకుండా కేవలం కంటిలోని నల్లగుడ్డుని మాత్రమే తిప్పటం విచిత్రంగా ఉంది వాసవికి.

అతని జుట్టు అనంత్ జుట్టులా వత్తుగా ఉంగరాలు తిరిగిలేదు. చాలా సాఫీగా అంటించినట్లు వెడల్పయిన పురెకి వేసిన రంగులా ఉంది. అతన్ని చూస్తే తయారు విషయంలో చాలా జాగ్రత్త తీసుకుంటాడనిపిస్తోంది. గ్రే కలర్ సూటులో కదిలితే ఎక్కడ బట్టలు నలిగిపోతాయో అన్నట్లు బిగుసుకు కూర్చున్నాడతను. కొంచెం మోటుగా వున్న ఆడమనిషికి మగవేషం వేసినట్లు. తన ఊహకు తనే నవ్వుకుంది వాసవి. ఇదేమిటి? తను తన భర్తని యిలా ఊహిస్తోంది. పెళ్ళి పందిట్లో తన ఫ్రెండ్స్ అందరూ యితన్ని నవమన్మధుడన్నారే. ఇంతటి అందగాడిని పొందినందుకు తనకి కంగ్రాట్స్ చెప్పారే. మరి ఇతనొక సున్నపు ముద్దని మలిచినట్లు, మగాడికుండాల్సిన కట్స్ కళ్ళలో చురుకుదనం లేనట్లు కనిపిస్తాడేమిటి? అనంత్‌ని ప్రేమించటంవల్ల ఇతనంటే యింకా అభిమానం పెరగకపోవడంవల్ల తనకలా కనిపిస్తున్నాడేమో? ఏ భార్య అయినా తన భర్త చాలా అందగాడనే చెప్పుకుంటుంది. చెప్పుకోవటమే కాదు. ఆమె కళ్ళకు అతనలాగే కనిపిస్తాడు. లేకపోతే ఏ సంసారమూ నిలవదు. ఏ అందం పెళ్ళికి ముందు ప్రాధాన్యంగా నిలబడుతుందో పెళ్ళయ్యి యిద్దరి మధ్యా అనురాగం వెల్లివిరిసాక అదంత మసకబారుతుంది. మానసిక సౌందర్యానికున్న గొప్పతనం అదన్నమాట.

"ఏమిటిలా చూస్తున్నావ్?" అతని ప్రశ్నకి ఉలిక్కిపడి అతనివేపు చూసింది.

"అహ ఏంలేదు" అంది తొట్రుపాటుగా.

"నన్నింత పరిశీలనగా చూడ్డం యిదే మొదటిసారనుకుంటాను." అన్నాడతను.

వాసవి జవాబు చెప్పలేదు.

చేతిలోని కర్చీఫుని మడతలు పెడుతూ తలదించుక్కూర్చుంది.

"పెళ్ళికి ముందు నన్ను చూడటానికి ఒప్పుకోలేదట" తిరిగి అతనే ప్రశ్నించాడు.

వాసవి ఈసారికూడా మాట్లాడలేదు.

"పోనీ నేను చెప్పనా?" అతని ప్రశ్నకి వాసవి కళ్ళెత్తి అతనివైపు చూసింది.

"ఆడవాళ్ళకి అంత ఉదాసీనత ఎప్పుడు కలుగుతుందో తెలుసా?"

అతను కదలకుండా ఆమెను కళ్ళ చివర్లనుండి గమనిస్తూ అడిగాడు.

ఆమెలో ఉద్వేగం హెచ్చవుతోంది.

అతనేం చెప్పబోతున్నాడోనని భయం.

సరిగ్గా అప్పుడే అన్నాడతను "ఇష్టం ఒకచోట ఉండి తప్పని పరిస్థితుల్లో పెళ్ళి చేసుకోవాల్సి వచ్చినప్పుడు"

వాసవి గుండె గబుక్కున జారినట్లయింది.

గుండె లోపలి పొరల్లో జాగ్రత్తగా దాచిన రహస్యం ఇంద్రజాలం చేసి గుప్పెట్లోకి తెప్పించిన భావన.

వాసవి అతని ముఖం చూడలేనట్లు సీట్లో కుంచించుకుపోయింది.

ఇతను తన గురించి తెలిసే యిలా మాట్లాడుతున్నాడా? అనంత్‌కీ తనకీ మధ్యన నడచిన ప్రేమకథ యితనికెవరైనా చెప్పేసారా?

ఒకవేళ డాడీ.

ఛీ డాడీ అంత తెలివి తక్కువగా ప్రవర్తించరు.

ఒకవేళ అనంతే?

వాసవి గుండె దడదడలాడింది. వాసవి అతనివేపు తలయెత్తి చూసే సాహసం చేయలేకపోయింది. ఎన్నో తీయని అనుభూతులతో నడచిన తన ప్రేమకథ మరొకరి ముందు తప్పు చేసినట్లు తలవంచుకుని సంజాయిషీ యిచ్చే స్థితి తెస్తే ఏ ఆడది జీవితంలో ప్రేమించే పొరపాటు చేయదు.

"నాకు మీ డాడీ అంతా చెప్పారు."

వాసవి గుండె దడదడలాడింది.

"ఏమని?" అంది చాలా నీరసంగా.

ఆమె ప్రశ్న ఆమె గొంతులోంచి బయటికి వచ్చి అతనికి వినిపించిందో లేదో తెలియదు.

"మీ డాడీ అంటే నీకు చాలా నమ్మకమూ ప్రేమా అట కదూ నీ కళ్ళమీద మనసు మీద కూడా లేనంత. అందుకే నన్ను ప్రత్యేకించి చూడాల్సిన అవసరం లేదని ఆయన చూస్తే చాలని అన్నావట కదూ"

వాసవి హృదయపు రెక్కలపై కొన్ని టన్నుల బరువుని ఒక్క సారిగా తొలగించిన అనుభూతి. ఆమె తేలికపడ్డ హృదయంతో అతనివైపు చూసి నవ్వింది.

"మీ డాడీ మీద నీకంత విపరీతమైన ప్రేమ వుంటే నీ హృదయంలో నాకు మిగిలే స్థలం ఎంత?" అతను గుసగుసలాడుతున్నట్లు నవ్వుతూ అడిగాడు.

వాసవి కళ్ళు వాల్చుకుంది. అతను ఆమె చేతిని అందుకని మెత్తగా స్పృశించాడు. ఆమె వళ్ళు అదోలా జలదరించింది. ఆ జలదరింపునే పులకింతగా భావించి అతని ఛాతీ గర్వంతో వెడల్పయింది. సరిగ్గా అప్పుడే విమానం రన్‌వే మీద పరుగులు దీసి మీనంబాకం విమానాశ్రయంలో ఆగిపోయింది.

అడయారులో చాలా పెద్ద బంగళా అది. కొన్ని ఎకరాల స్థలంలో గుబురుగా పెరిగిన వృక్షాలు చాలావరకు ఆ మేడ సౌందర్యాన్ని ముసుగేసి దాచి దిష్టి తగలకుండా చేస్తున్నాయనిపిస్తోంది. కారు కాంపౌండులోని తోటని చాలావరకు దాటుకుని వెళ్ళి పోర్టికోలో ఆగింది.

జగదీష్ కారు దిగగానే ఒక పదహారేళ్ళ కుర్రవాడు "అయ్యగారొచ్చేసారు" అంటూ హుషారుగా పరిగెత్తుకుని కారు దగ్గరకొచ్చి నిలబడ్డాడు.

వాసవి ఆ అబ్బాయివైపు చూసింది. విశాలమైన కళ్ళతో ఆ కుర్రాడు కూడా సరిగ్గా వాసవివైపు పరిశీలనగా చూసాడు.

"ఏవిట్రా అలా చూస్తావ్ మీ అమ్మగారు" అని నవ్వి "డిక్కీలో సూట్‌కేసులు తియ్యి" అన్నాడు జగదీష్.

వాడు వాసవి మీదనుండి చూపు తిప్పుకుని "అమ్మగారా? మరి సంగతి చెప్పరేంటండి?" అని నవ్వి కారు వెనక్కి పరుగెత్తాడు.

జగదీష్ వాసవిని కారు దిగమన్నట్లుగా చెయ్యి అందించాడు. వాసవి ఆ చెయ్యి అందుకోకుండానే కారుదిగి నిలబడింది.

"రండమ్మగారూ" సూట్‌కేసులు నెత్తిమీద పెట్టుకుని ఆ కుర్రాడి ముందు పరుగెత్తినట్లు నడిచి "ఒసే ముత్తూ ఎక్కడ చచ్చావే అమ్మగారొచ్చారు" అంటూ అరిచాడూ.

వాసవి, జగదీష్‌ని అనుసరిస్తూలోనికి అడుగుపెట్టింది. దూరంగా తోటలో మొక్కలకి మడులు చేస్తున్న మాలి ఒకసారివాళ్ళవేపు అదోలా చూసి తిరిగి తనపనిలో నిమగ్నమయిపోయాడు.

"ఓహో నీకు తెలుగొచ్చి చావుదుగా ఏం చేస్తాం?" అంటూ కుర్రాడులోని కెళ్తుంటే "శంకర్ ముత్తుని కాఫీ తెమ్మని చెప్పు" అన్నాడు జగదీష్.

శంకర్ సరేనంటూ లోనికెళ్ళాడు.

వాసవి అలసటగా అక్కడే హాల్లో వున్న సోఫాలో కూర్చుని కళ్ళు మూసుకుంది.

జగదీష్ ఆమెవైపు చుసి "అదేం, విమానంలో వచ్చినా అలసిపోయావ్? పైకి మన గదిలోకి వెళ్దాం రా!" అన్నాడు.

మనగది అన్నమాట ఆమెకు భయాన్ని కలిగించింది.

అతనితో ఒంటరితనానికి ఆమె మనసు ఉవ్విళ్ళూరటంలేదు.

అందుకే "కాస్సేపు యిక్కడే కూర్చుందాం" అంది నెమ్మదిగా.

"ఆల్‌రైట్" అంటూ అతను ఎదురుసీట్లో కూర్చుని షూలేసులు విప్పుకోసాగాడు. పదినిమిషాల్లో ట్రేలో కాఫీపాట్ కప్పులూ పెట్టుకుని ఓ ముసలమ్మ లోపలికొచ్చింది. ట్రే ఎదురుగావున్న టీపాయ్ మీద పెట్టి కాఫీకప్పు అందిస్తుంటే అప్పుడు చూసింది వాసవి ఆమెని పరిశీలనగా. చూసిన మరుక్షణం ఆమె ఒకలాంటి భయంతో మంచుముక్కల్లా బిగుసుకుపోయింది.

తారుపూసినట్లున్న నల్లని ముడతలుపడ్డ చర్మం. గారబట్టి ముందుకు పొడుచుకొచ్చిన రెండేరెండు పళ్ళు, పేలవంగా ఏ భావనని చాటిచెప్పలేని గుంటకళ్ళు, నెరసి బుట్టలాపైకి లేచిన తల వంగిపోయిన నడుం. వాసవి కప్పు అందుకోకుండా తనని అలాగే చూడ్డం ముత్తు గ్రహించినట్లుగా అదోలా చూసింది.

ఆ చూపు అర్ధరాత్రి స్మశానంలో గుడ్లగూబ చూపులా.

"ఆవిడ మన వంటమనిషి, పేరు ముత్తు. వంట బ్రహ్మాండంగా చేస్తుంది తెలుగురాదు" అన్నాడు జగదీష్ కాఫీ సిప్ చేస్తూ వాసవి మనసు గ్రహించినవాడిలా.

వాసవి ఆ సమర్ధింపు నచ్చనిదానిలా ముఖం వెగటుగా పెట్టి కాఫీ త్రాగడానికి ప్రయత్నించింది. ఆమెకు గుటకపడలేదు. కాఫీ కాలకూట విషంలా తోచింది. ముత్తు వంటని మెచ్చుకుంటున్న భర్తపట్ల కోపంకూడా వచ్చింది. ఒకరిమీద అకారణంగా ద్వేషం పెంచుకోకూడదని రూపంచూసి గుణం అంచనా వేయడానికి ప్రయత్నించడం పొరబాటని వాసవికి కూడా తెలుసు. కానీ తెలిసిన నిజాన్ని జీవితం పొడవునా తనకి తారసపడ్డ అపార్ధాలూ అసూయలు యుద్ధాలు రగిలి ఉండేవికావు. అందుకే వాసవి కూడా పొరబడింది.

జగదీష్‌కి అమృతంలా అద్భుతంగా అనిపించిన కాఫీ వాసవి పాలిట విషతుల్యమైంది.

వాసవి ఠక్కున కప్పు టీపాయ్ మీద పెట్టేసింది. ఆ రోజునుండి ఆమె పెట్టే భోజనం తినాలనే తలంపురాగనే ఆమె వళ్ళు వంటిమీద జరజరా నల్లత్రాచు పాకినట్లుగా జలదరించింది.

జగదీష్ భార్య ముఖంలోకి చూసి "కాఫీ నచ్చలేదా?" అన్నాడు.

వాసవి తలయెత్తి అతనివైపు చూసి ఊరుకుంది.

"పద మేడమీద నీగది చూపిస్తాను" జగదీష్ ఎర్రటి కార్పెట్ పరచిన మెట్లమీదుగా పైకి వెళుతుంటే అతన్ని నిరుత్సాహంగా అనుసరించింది వాసవి.

వాసవికి ఆశ్చర్యంగానీ, భయంగానూ వుంది మేడ చూస్తూంటే. ఆమెకు మేడలు, ఐశ్వర్యం క్రొత్తవికావు. కాని దరిదాపు తన మెడకి నాలుగురెట్లు పెద్దగా ఉంది. అందులో ఇంకెవ్వరూ లేకపోవడం మరీ బాధగా ఉందామెకు. అతనికి తల్లి తండ్రీ ఎవ్వరూ లేరా? వాసవికి అడగాలనిపించినా అడగలేక పోయింది. అతను తన తండికి అన్నీ చెప్పేవుంటాడు. తనే ఒకలాంటి నిర్లిప్తతో పెళ్ళికొడుకు విషయాలేవీ పట్టించుకోలేదు. అందుకే తనకి కొత్త పెళ్ళికూతురికి లభించే స్వాగతం దొరకలేదు. ఈ పనివాళ్ళతో ఇంత పెద్దింట్లో తను ఉండాలంటేనే భయంగా వుంది వాసవికి. ముఖ్యంగా ఆ ముత్తు. దాన్ని మాన్పించి క్రొత్త వంటమనిషిని చూడమని చెప్పాలి.

"ఏమిటంత దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావు? మీ డాడీ గుర్తొస్తున్నారా?" జగదీష్ మాటకి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది వాసవి.

అతను ఆమెకు గది చూపించాడు. విశాలమైన ఆ గదిలో అడుగుపెట్టి జైల్లోకి వెళ్ళినట్లుగా నిలబడింది వాసవి.

"రెస్టు తీసుకో. నేను కొన్ని అవసరమైన బిజినెస్ వ్యవహారాలు చూసుకోవాలి. బహుశా సాయంత్రానికి కానీ రాను. నీకేం కావాలన్నా శంకర్‌ని పిలు. భోంచెయ్యటం మానెయ్యకు" అంటూ అతను వెళ్ళి పోతుంటే తేలిగ్గా గాలి పీల్చుకొంది వాసవి. ఆమె మెల్లిగా వెళ్ళి మంచం మీద పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments